

De golfer & de miljonair

Een spannend en meeslepend verhaal om jezelf en je golfspel te verbeteren

- leer in jezelf te geloven
- vergroot je zelfvertrouwen
- verbeter je golfspel
- pas toe in je dagelijks leven

Mark Fisher

De golfer & de miljonair

Oorspronkelijke titel: The golfer & the millionaire

© 1998 Mark Fisher

represented by

Cathy Miller Foreign Rights Agency, London, England.

All rights reserved, including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of open-
baar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Copyright © 2011 voor deze uitgave:

Belfra Publishers for Success BV

The Netherlands

www.succesboeken.nl

email: info@succesboeken.nl

Vertaling: Erica Magielse

Redactie: Titus van den Hurk

ISBN: 9789079872312

NUR: 780

Trefw.: economie, bedrijf algemeen,
persoonlijke en financiële ontwikkeling, psychologie, succes

De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan De Nieuwe Bijbel-
vertaling, © Nederlands Bijbelgenootschap 2004/2007.

Inhoud

Hoofdstuk 1	De dood van een droom	1
Hoofdstuk 2	Waarin de golfer een buitengewoon persoon ontmoet	11
Hoofdstuk 3	Waarin de golfer leert waarom hij is mislukt	29
Hoofdstuk 4	Waarin de golfer de juiste manier leert om te oefenen	47
Hoofdstuk 5	Waarin de golfer een aantal mysterie van golf ontdekt	63
Hoofdstuk 6	Waarin de golfer leert zich niet te laten beïnvloeden door gebeurtenissen	71
Hoofdstuk 7	Waarin de golfer het geheim van imitatie leert	81
Hoofdstuk 8	Waarin de golfer zijn innerlijke kracht ontdekt	93
Hoofdstuk 9	Waarin de golfer leert zijn slagen te visualiseren	101
Hoofdstuk 10	Waarin de golfer de ware liefde voor golf ontdekt	109
Hoofdstuk 11	Waarin de golfer leert zijn boosheid te overwinnen	113
Hoofdstuk 12	Waarin de golfer besluit alles te riskeren	119
Hoofdstuk 13	Waarin de golfer iemand ontmoet die in hem gelooft	133
Hoofdstuk 14	Waarin de golfer zijn eerste beproeving ondergaat	143

Hoofdstuk 15	Waarin de golfer het vreselijke geheim uit zijn jeugd ontdekt	155
Hoofdstuk 16	Waarin de golfer echt op de proef wordt gesteld	163
Hoofdstuk 17	Waarin de golfer en de miljonair ieder huns weegs gaan	189
	Verklarende woordenlijst	193

Met alle respect heb ik de vrijheid genomen u te tutoyeren. Dit boek is in de mannelijke vorm geschreven. Uiteraard heb ik respect en bewondering voor de vrouwelijke lezer van dit boek.

De auteur

Enkele Engelse woorden, uitdrukkingen en alle golftermen zijn bewust niet vertaald; ze zijn in het Engels authentieker dan in het Nederlands.

Achter in het boek is voor de lezer die de golfterminologie niet of niet zo goed kent een *verklarende woordenlijst* opgenomen. Het betreft de woorden die *cursief* gedrukt zijn in het boek.

De uitgever

Voor Muktananda

De dood van een droom

Er was eens een man die niet in zichzelf geloofde. Menig keer had hij zich afgevraagd: waarom ben ik zo? Hij was echter nooit in staat geweest het antwoord op die vraag te vinden. Uiteindelijk concludeerde hij: ach, misschien ben ik wel zo geboren ...

Hoewel hij als *golfpro* een behoorlijk inkomen verdiende, was hij er nooit in geslaagd zijn levensdroom te verwezenlijken: zich kwalificeren voor de *PGA Tour*. In plaats daarvan moest hij zich tevredenstellen met zijn werk op een exclusieve golfclub, waar hij golfballen verkocht en golflessen gaf aan de leden.

De dagelijkse omgang met mensen die wél een succes van hun leven hadden gemaakt, maakte zijn eigen gevoel van mislukking nog erger. Toch had hij toen hij jonger was absoluut zeker geweten, dat zijn naam ooit in één adem genoemd zou worden met de allergrootste golflegenden: Jack Nicklaus, Arnold Palmer, Tom Watson, Nick Faldo, Greg Norman, Fred Couples, Nick Price ...

Zijn briljante prestaties op de universiteit hadden zijn hoop gevoed. Toen echter de tijd was aangebroken om zich voor de *PGA Tour* te kwalificeren, leek zijn talent, dat hem op school nooit had teleurgesteld, hem hele-

maal in de steek te laten, als ratten die een zinkend schip verlaten.

Op zijn dertigste had hij de hoop helemaal opgegeven. Hij had al zo vaak te horen gekregen dat hij realistisch moest zijn, dat hij niet langer in een droomwereld kon blijven leven, dat hij een leven voor zichzelf moest gaan opbouwen. Hoe vaak had zijn vader niet geïnsinuerd dat hij helemaal geen talent had? Het had alleen een tijdje geduurd voor hij de onvermijdelijke waarheid had geaccepteerd.

En toch bleef een inwendig stemmetje, dat weliswaar met de dag zwakker werd, maar mompelen dat hij aan alle eisen voldeed om een kampioen te worden, dat hij gewoon pech had gehad, dat hij alleen door een ongelukkige samenloop van omstandigheden nooit zijn doel had bereikt.

Althans, dat dacht hij terwijl hij onder de rozerood gekleurde avondlucht bal na bal sloeg op de *driving range* van de club. Als een bezetene, als een automaat, sloeg hij de ene bal na de andere. Driehonderd, vierhonderd ballen, altijd met zijn nummer één *wood*.

Dat hij talent had, was duidelijk – in elk geval hier op de *driving range*. Zijn club maakte bij elke slag perfect contact met de bal en hij sloeg alle ballen met het juiste spineffect ruim voorbij het 200-meterbord. Inmiddels lagen er aan het eind van het veld zo veel ballen dat het leek alsof er een sneeuwstorm had gewoed.

Ondanks de honderden oefenslagen die hij die avond had gespeeld – en de honderdduizenden tijdens zijn hele

carrière – werd hij het nooit beu om een prachtige *drive* te bewonderen.

Eerst was er het sensationele gevoel als de *club-head* de bal met kracht op precies de juiste plek raakte. Daarna de vlucht van het kleine balletje door de lucht, gevolgd door dat magische moment wanneer het op het hoogtepunt van zijn baan een fractie van een seconde in de lucht leek te blijven hangen, alsof het gewichtloos was, alvorens het aan de afdaling naar de aarde begon, de grond raakte en doorrolde over de *fairway*.

Elke keer als hij een prachtige slag zag, vooral vanaf de *tee*, raakte hij in vervoering. Dat had iets te maken met macht, zeker weten, maar ook met een gevoel van vrijheid, alsof hij samen met die bal door de lucht vloog, alsof hij de droom van ieder mens om te kunnen vliegen als een vogel verwezenlijkte.

Dat gevoel had hij weer toen hij een nieuwe *drive* sloeg, die een fenomenale afstand van meer dan tweehonderdvijftig meter aflegde. Natuurlijk was dit niet de eerste keer dat hij voorbij het 200-meterbord sloeg, maar het bleef opwindend.

Zijn opgetogenheid was echter van korte duur. Zijn gedachten werden overschaduwed door zijn verbittering en frustratie over zijn mislukkingen, die door deze blijk van zijn talent alleen maar groter werden. Dit zat hem al jaren dwars. Ik kan die bal wel driehonderd meter ver slaan, dacht hij voor de zoveelste keer, maar ik kan me niet eens kwalificeren voor de *PGA Tour*!

Hoewel hij had gezworen niet langer meer mee te strijden, had hij zijn verlies diep van binnen nooit geaccepte-

teerd en vond hij het onbegrijpelijk. De enige verklaring die hij kon bedenken, was dat hij onder een ongelukkig gesternte moest zijn geboren.

Toen de zon achter de rij bomen aan de horizon verdween, leek Robert – zo heette de golfer – plotseling wakker te worden, als een slaapwandelaar. Zijn rechterhand, anders dan de linker zonder handschoen, deed pijn. Hij had te veel ballen geslagen, hij was stijf en niet in vorm. Toen hij nog trainde voor de *Tour* had hij wel duizend ballen achter elkaar kunnen slaan zonder ook maar de minste pijn te voelen.

Zijn handen waren zowel krachtig als soepel en leken een eigen leven te leiden. Vrouwen vonden zijn handen blijkbaar ook mooi. Er was geen twijfel aan dat Robert aantrekkelijk was voor de dames. Met zijn lengte van één meter negentig, brede schouders, flinke bos blonde haren en blauwe ogen was hij een iets grotere en jongere versie van Robert Redford.

Hij ontving oneindig veel complimenten en oneerbare voorstellen van zijn vrouwelijke leerlingen, af en toe tot ongenoegen van mannelijke clubleden die, ook al waren ze vaak veel rijker dan hij, meestal veel minder aantrekkelijk waren.

Nu zag hij een blaas op de binnenkant van zijn rechterwijsvinger. Toen hij jonger was, had hij nooit blaren gehad. Hij drukte er even op met zijn duim. Het leek mee te vallen; als hij nu ophield met slaan, zou de blaas waarschijnlijk binnen een paar uur verdwenen zijn. Terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste, schudde hij zijn hoofd.

Waarom had hij eigenlijk zo lang geoefend? Hij had de toernooien toch opgegeven?

Vandaag was er echter iets gebeurd waardoor hij er weer aan was gaan denken. Hij voelde zich vandaag weer precies hetzelfde als toen zijn droom nog springlevend was geweest. Toen hij van de ochtend tot de avond had kunnen oefenen zonder moe te worden, voortgedreven door zijn passie.

Wat hij niet kon toegeven, zelfs niet aan zichzelf, was dat hij alleen aan zijn pijnlijke herinneringen vasthield omdat hij in een shock verkeerde.

Vanochtend had Clara, al drieënhalf jaar zijn vriendin, besloten dat het uit was tussen hen. Ze was het beu om af te wachten tot Robert met haar zou trouwen of ten minste bereid zou zijn samen met haar een kind te krijgen. Dat begreep hij wel.

Hij had haar zelfs gezegd dat ze het appartement mocht houden, hoewel het van hem was geweest toen ze elkaar net hadden ontmoet. Op dit moment was hij dakloos. De gedachte om naar een goedkoop hotel te gaan, deprimeerde hem.

Met een handdoek veegde hij het zweet van zijn voorhoofd, dat aan de linkerkant werd ontsierd door twee opmerkelijke littekens. Hij kon zich niet meer herinneren hoe hij aan die littekens was gekomen; hij wist alleen dat hij ze al sinds zijn jeugd had.

Toch dacht hij er best vaak aan, alsof die littekens iets te maken hadden met een mysterie, met een belangrijke gebeurtenis die hij was vergeten of had onderdrukt, juist omdat ze zo belangrijk was. Maar daarna schudde hij het

wantrouwen altijd van zich af. Dan zei hij tegen zichzelf dat hij die littekens moest hebben opgelopen terwijl hij in de achtertuin een dwaas spelletje had gespeeld met zijn vriendjes; piraatje of cowboy en indianen.

Een jonge medewerker van de club liep op hem af.

“Gaat u nog meer ballen slaan, meneer?”

Robert schrok op uit zijn overpeinzingen.

“Nee, je kunt beginnen met opruimen”, zei hij even later. “Wil je mijn tas wegzetten als je klaar bent?”

Hij zette zijn *driver* tegen zijn tas, maar de *club* gleed weg en kletterde tegen de grond. De medewerker, een opgewekte roodharige jongen van een jaar of vijftien, haastte zich ernaartoe en raapte hem op. Daarna haalde hij een lap uit zijn achterzak om de *clubhead* schoon te poetsen. Toen hij daarmee klaar was, stak hij de *driver* met eerbiedig ontzag in Roberts tas.

De golfer zag een blik van onverholen bewondering in de ogen van de jongen. Voor hem, en voor veel van de andere jongeren die op de club werkten, stuk voor stuk jongens die ernaar streefden *pro* te worden, was Robert een soort held. Zijn *clubs* werden vereerd alsof het de wapens van een strijder waren.

Hij glimlachte droevig. Het was verbazingwekkend hoeveel het beeld dat de jongen van hem had, verschilde van het beeld dat hij van zichzelf had. Een beeld waar hij de rest van zijn leven mee zou moeten leven, alsof hij vastzat in een lift met de grootste zeurkous van kantoor.

Hij liep naar de jongen toe en woelde even vriendelijk door zijn haren. Daarna stak hij hem een gulle fooi toe,

iets wat hij zelden deed omdat het bestuur van de club het geven van fooien afkeurde.

De ogen van de jongen werden groter toen hij omlaag keek en het biljet van twintig dollar zag.

“Nee meneer, dat is echt niet nodig ...”

“Het is goed, knul”, zei Robert terwijl hij wegliep. “Ont-houd alleen dat je nooit moet ophouden met dromen!”

De jongen keek hem na. Glimlachend stak hij het geld in zijn zak, klom weer op zijn tractor en ging door met het verzamelen van oefenballen.

Terwijl hij door het clubhuis liep, trok Robert zijn handschoen uit. Op zijn linkerhand was een nieuwe blaas ontstaan.

“Verdorie!” mopperde hij. “Ik word echt een slappe-ling!”

In de kleedkamer overwoog hij of hij zou douchen. Hij besloot het niet te doen, ook al had hij behoorlijk getranspireerd. Het had toch geen zin om zich helemaal op te knappen. Er zat immers niemand op hem te wachten, niemand op wie hij indruk moest maken. Hij zou later wel een douche nemen, nadat hij zijn intrek in een hotel had genomen. Dan zou hij toch niets beters te doen hebben.

Hij opende zijn *locker*, trok er een zwartleren week-entas uit en ging op weg naar de uitgang. Onderweg zwaaide hij naar Rolly, de schoenenverzorger, een opgewekte man van een jaar of zestig en een vaste aanwezige op de club, die iedereen graag mocht.

Voor hij naar buiten liep, zag hij op Rolly's bureau een telefoon staan, een ouderwets zwart model – het laatste

verzet van de club tegen de moderne wereld. Hij aarzelde even. Ach, wat maakt het uit, dacht hij vervolgens. Hij kon net zo goed even proberen om Clara thuis te bellen. Thuis! Alsof hij nog een thuis had ...

Hij liet de telefoon twee keer overgaan, maar hing op voor er werd opgenomen. Daarna draaide hij bijna werktuiglijk de eerste paar cijfers van het nummer van zijn vader. Misschien kon hij hem vragen of hij een paar dagen kon blijven slapen. Deze keer hing hij echter al op voor hij het hele nummer had gedraaid.

Het ging al een hele tijd niet zo goed tussen vader en zoon. De gedachte om terug te gaan naar zijn ouderlijk huis, maakte hem veel te neerslachtig.

Rolly keek met een doek in zijn hand toe terwijl de terneergeslagen *pro* op weg ging naar de deur.

“Laat het me weten als ik iets voor je kan doen”, riep hij hem achterna.

“Dat zal ik doen. Bedankt.”

Met grote stappen liep Robert over de parkeerplaats naar zijn auto, een oude Riviera. Hoewel hij goed voor de auto zorgde, zag de Riviera er maar sjofeltjes uit naast de Jaguars, BMW's, Mercedesen en Rolls-Royces van clubleden.

Natuurlijk wist hij dat je mensen niet mocht beoordelen naar het merk auto waarin ze reden. Een auto was niets meer dan een oppervlakkig, materieel symbool. De oude Riviera was echter een duidelijke herinnering aan zijn mislukking, een soort zwakke plek in zijn persoonlijkheid, die voor iedereen zichtbaar was.

Hij had niet de moed of de volharding gehad om in zijn

leven te doen wat hij het liefst wilde doen. Daar werd hij nu voor gestraft.

En het vonnis was vreselijk: hij zou zijn leven lang een hekel aan zichzelf hebben om wat hij was geworden, om wat hij altijd zou blijven.

Waarin de golfer een buitengewoon persoon ontmoet

Robert stapte in de Riviera, gooide zijn zwarte weekendtas op de passagiersstoel en draaide de sleutel om. De motor sputterde een paar keer en deed toen helemaal niets meer.

Hij wachtte tien seconden en probeerde het opnieuw, zonder succes. Hij vloekte zachtjes. Die verdraaide auto was niet alleen oud, maar weigerde hem ook van A naar B te brengen.

In het parkeervak naast hem stapte een clublid in zijn auto, een glimmende rode Porsche cabriolet. Met overduidelijke trots liet hij de motor toeren maken. Terwijl hij naar Robert keek, trok hij een paar gemzenleren rijhandschoenen aan.

Omdat Robert zich te veel schaamde om te proberen zijn auto te starten terwijl de andere man naar hem zat te kijken, glimlachte hij. Vervolgens stak hij een sigaret op. De eigenaar van de Porsche wilde niet onderdoen. Hij haalde een enorme Monte Cristo uit zijn jaszak en stak die op, waarbij hij een serie perfecte rookringen de lucht in blies.